

RÂIA CĂPREASCĂ LA HOMO SAPIENS

Așteptam să vină în control inopinat un personaj de la București, iar noi, intelectualii cu facultăți ai serviciului „Pripoare și Crânguri”, aveam obligația să-l primim corespunzător și să-i asigurăm toate condițiile, inclusiv cele erotice.

– Parfirica unde-i ? ne-a întrebat șeful serviciului.

Toți cei șapte subalterni am ridicat cu responsabilitate și conștiințioși din umeri, doar purtătorul nostru de cuvânt, Inocențiu, recent externat de la psihiatrie pe baza unei declarații de garanție morală plus o mie de USD la cursul zilei, a răspuns cu siguranță, seninătate și întrebător:

– Apăi, nu-i dusă cu Fu...?

– Cu ce ?! a chităit întrebarea colega de la „Flora alpină”.

Mă, ce invidioasă!

Cine să-i fi răspuns ? Noi, colegii ei cu facultăți? Să fim sobri!

– ‘Tu-i aprașteu mă-sii! a înjurat șeful scoțându-ne din încurcătură. Acu’ ce facem ?

O înjurătură coroborată cu o întrebare, amândouă perfect legitime, fiindcă fata asta era plecată cu Fureanu de la „aprovizionare” ori de câte ori aveai nevoie de ea.

– S-a dus să facă rost de puieti pentru zona..., a vrut să continue explicația Inocențiu.

Dar s-a oprit, fiindcă uitase cum îi spunea zonei ce urma să fie reîmpădurită cu puieti de brad, așa că, în

calitate de buni colegi, i-am sărit în ajutor șoptindu-i:

– Zoster, domnu’ coleg, zona Zoster...

– Zona Zoster! a repetat el triumfător și fericit.

Ideea de reîmpădurire a zonei în cauză l-a șocat atât de puternic pe șeful serviciului nostru aflat în pragul pensionării, încât s-a sprijinit de raftul cu cărți de specialitate și a mai apucat să-l întrebe pe domnul președinte al asociației care tocmai intra pe ușă:

– Credeți că fac infarct?

Speranță deșartă: infarctul l-a ocolit, lăsându-l să cadă cu raft cu tot peste ținuturile președintelui care, după ce a icnit scurt, a scos un răget ce ne-a amintit încă o dată că originea omului are de-a face cu divinitatea, în egală măsură cât cu darwiniana maimuță. Chestiunea nu e nouă, cum s-ar putea crede, deoarece această problemă a fost studiată și aprofundată de un grup de cercetători americani și sintetizată într-o comunicare științifică a unui transfug român stabilit în Lunca Amazonului. Sintagma „cercetători americani” și nu indieni, chinezi, englezi sau francezi (niciodată ruși!), se subliniază de fiecare dată, fiindcă are un impact puternic și pozitiv atât asupra aderării noastre la NATO cât și asupra părerii baronesei Emma Nicholson despre instituționalizarea copiilor orfani, vagabonzi, abandonati etc. din România. Fiindcă, zice prietenul meu Ravy, dacă ceva nu e american, înseamnă că e rus, iar dacă e așa, atunci multiplul criteriilor de

* Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Dumitru Hurubă este un scriitor de marcă din județul Hunedoara. Născut în 1944, în comuna Subcetate-Mureș, jud. Harghita, după periplusul educațional în zonă, în 1970 se stabilește la Deva (iar în prezent, își „cultivă grădina”, voltairian, la Simeria). A debutat literar în 1977, în revista „Vatra”, editorial în 1986, după moda timpului, în volumul colectiv „Debut ’86” apoi, individual, în 1994, cu volumul *Lubita mea, e ora indexării* – culegere de versuri parodice, satirice și umoristice, à la Topârceanu. Are la activ colaborări intense la revistele importante din toată țara, după principiul „să ne cunoaștem patria” – Tg-Mureș, Bacău, Sibiu, Timișoara, Oradea, București, Cluj, Miercurea Ciuc, Deva, Hunedoara, Focșani, Lugoj, trecând vămile și peste granițe (la revista „Asymetria” din Franța, „Observatorul” din Canada...). Revistele l-au tentat atât de serios, încât semnează condica și ca fondator de revistă și redactor șef (la revista „Opinii culturale” din Deva), ori susținător de rubrici (la ziarul „Cuvântul liber” din Deva – rubrică permanentă de critică literară, 1996-2004, la „România literară” – Cronica TV – rubrică săptămânală, 2003-2006). De la început a cochetat cu proza umoristică, și se pare că premiile luate la diverse festivaluri, concursuri, i-au hotărât direcția de excelență a prozei sale. În 1995 achiziționează premiul „Cea mai bună carte de umor a anului” pentru volumul de proză scurtă satirico-umoristică *Rezervația de zăpăciți*, în cadrul Festivalului de umor „Ion Cănașoiu”, Tg.-Jiu, 1995 (președintele

juriiului: Radu Beligan). În DGLR – Dicționarul General al Literaturii Române, 2005, se apreciază volumele sale pentru „*instinct sigur al situațiilor comice și predilecția pentru observația morală în registru ironic și sentimental*”, cu o proză în care „*dialogurile vii, percutante, aglutinează deformări uneori funambulești ale vorbirii de zi cu zi, ori clișee din cea mai strictă actualitate*”. De la debut, au urmat peste 15 cărți, publicate cu acribie și umor, ultima carte de autor fiind *Amanții gaițelor cu cap de struț: roman*, Editura Eubee, Timișoara, 2007. Popularitatea și accesibilitatea prozei sale se datorează faptului că nu problematizează grav, elitist, ci mizează pe comicul de limbaj și de situație, pe omul obișnuit din realitatea cotidiană – ca personaj comun și astfel, pe recordarea incitantă la realitatea atât de polimorfă. Situații la prima vedere banale, devin surprinzător flash-uri relevante, contorsionate comic, amplificate grotesc-burlesc, printr-un fin comic de limbaj – calambururi, asociații culturale deformate și deformante, dialoguri sprintăre, pline de nerv. E o prestidigitatie lingvistică și de situaționări comice, într-o declanșare, una din alta, ca-ntr-un joc de domino... E drept că ironia sa nu e caustică, dur-cinică, ci e fără agresivitate-acidă ori brutală, e o ironie blândă, ca de gazeta de perete, tangențială cu una viguroasă, războinică, de pamflet. Este de fapt o discreție ardelenescă, ca a unui fel de „cârcotaș” pe cont propriu, sigur că prin procedeul „picătura chinezească” va obține efectul „ridendo castigat mores”. (*Maria Nițu*)

aderare la instituțiile respective se situează între cifra 7 și infinit.

Se menționează în respectiva lucrare că, în vremea Genezei (Facerii), Domnul a domiciliat undeva prin junglele australiene și, la un moment dat, în preziua a șaptea, când tocmai găsisse argilă corespunzătoare pentru o vietată bipedă, l-a supărat o maimuță care se tot pocnea cu o nucă de cocos în cap și se scărpină între coastele a șasea și a șaptea.

– Ce ai, animalo ? a întrebat-o Domnul.

– Râie căprească, răspuns ea rânjind veselă.

Voioșia ei tare l-a mâniat pe Creator, care i-a zis:

– Pentru necuviinșoșenia ta, te sancționez cu nașterea unui fiu care se va chema Adam, iar tu vei purta de-a pururi cu tine o parte a păcatului originar...

În necunoștință de cauză, maimuța s-a scărpinat pe buric și a continuat să rânjească până când, devenind mamă, i-a înțepenit rânjețul pe buze, descoperind că mintea progeniturii sale era presărată doar ici-colo cu materie cenușie, ceea ce nici măcar nu-i asigura stabilitatea prin copaci, compromițând întreaga faună pământeană. Tânăra mamă, altfel având cel puțin 173 de ani conform testelor cu carbon – supusă unei căderi psihice și de pe craca unde rânjea după tradiție – a trecut la o sectă sinucigașă și, împreună cu tot neamul său, s-a surghiunit pe o insulă, autodistrugându-se prin folosirea a două focoașe de trăznet împrumutate de la Sfântul Ilie Testviteanu. La acest adevăr crunt dar fundamental s-a ajuns în urma unor cercetări științifico-religioase care au dat peste cap toate variantele, prezumțiile și, mai mult, ideea că orginea omului s-ar afla undeva prin zona edenică. Aiureală! Dimpotrivă, așa-zisa creatură, aducând – zice-se – cu chipul și asemănarea lui Dumnezeu – ipoteză deloc plăcută Domnului în ultimii vreo treizeci de ani – nu este altceva decât produsul unei hibridări, unde nici măcar nu au fost respectate cele mai elementare reguli de dozare a materialelor folosite și că tocmai din această cauză... În concluzie și drept urmare a acestei ambiguități, Adam și urmașii săi, inclusiv cei din zona mioritico-pontică, iar mai apoi și danubiano-carpatină, continuă și azi să-și caute originea. Și prin cer, din care motiv unii par căzuți din Lună, dar mai mult de prin copaci, aceștia având semne clare de căzuți în cap...

Lăsând la o parte aceste mici alunecări în detalii oarecum ipotetice, cert este, însă, că noi, în calitate de intelectuali rasați, știm să ieșim din orice încurcătură, mai ales că avem experiență în domeniu... Cu deosebire de când s-a angajat la noi ca șefă a Compartimentului "Îmășuri" Parfirica Vidraru, iar controalele inopinate au început să curgă gârlă. Stabilisem chiar un consemn: cineva din minister dădea telefon și întreba:

– Halo! Doamna Vidraru mai lucrează la dumneavoastră?, fin'că domnul inspector general vrea să vină într-un control inopinat...

Șeful o chema la el în birou și-i zicea:

– Parfirica dragă, vezi că vine cineva din minister, să te comporti.

Iar ea se comporta, astfel că mai toți inspectorii plecau de la noi mulțumiți din majoritatea punctelor de vedere.

Deja era în circulație o legendă conform căreia puterea mâinii Parfiricăi depășea cu mult pe aceea a unei pastile Viagra dizolvată în suc de țelină. De aceea, unii inspectori boșorogi, cărora li se vedea cimitirul prin urechi, după efectuarea unui control inopinat la Asociația noastră deveneau de-o virilitate devastatoare odată întorși pe la casele lor. Consoartele acestora nu mai făceau față cerințelor, ajungându-se la scandaluri, bătutul cu sucitorul, scoaterea ochilor și, în final, divorțuri care au zguduit din temelii moralitatea forului nostru tutelar. Astfel stând lucrurile, într-una din zile, șeful serviciului ne-a convocat la o *operativă* unde ne-a explicat pe larg și convingător ce ar însemna pentru Asociație din punct de vedere financiar deschiderea unei baze de tratament în domeniul îmbunătățirii sau chiar refacerii în proporție de sută la sută a virilității. Evident, Parfirica urmând să fie numită în funcția de șefă de specialitate a noii clinici...

Ideea ni s-a părut extraordinară, gândindu-ne fiecare – după cum am aflat mai târziu și după cum, logic, îl duce mintea pe orice român patriot și deștept – că, datorită acestei șanse, asociația va deveni rentabilă și chiar prosperă, iar noi ne vom plimba prin codri însoțiți de mândre pădurence și triluri de privighetori. Ba într-un moment de inconștientă totală și de exuberantă, careva a și zis:

– Ne declarăm zonă defavorizată, ciupim niște fonduri de la PHARE și oameni ne-am făcut...

– Stăm toată ziua prin poieni cu buricu' la soare, a completat repede colegul Inocențiu.

– Nu!, s-a enervat șeful. Nu va sta nimeni cu nimic la soare, ci ne vom reconversiona...

– Reconversioni, l-a corectat Săndescu, colegul care totdeauna o făcea pe deșteptul, pentru că făcuse doi ani de filologie la fără frecvență rămânând apoi repetent din cauza conjugării verbului „a fi” la perfectul simplu „eu aș fi fost”.

Decanul facultății i-a mulțumit și i-a strâns mâna îndelung, propunându-i să scrie un manual alternativ de gramatică, ceea ce colegul nostru a și înfăptuit împreună cu un colectiv de frustrați și marginalizați. La vremea respectivă opera a fost apreciată de occidentali ca fiind încă o palmă dată materialismului dialectic, imperialismului sovietic și dictaturii ceaușiste, autorilor decernându-li-se premiul „Râsul curcilor maro”, variantă autohtonă pentru învățământ și educație a „Ursului de Aur” acordat în cadrul Festivalului cinematografic de la Berlin.

– Bine, dragă, mersi!, i-a mulțumit șeful lui Săndescu.

– N-aveți pentru ce, a răspuns cu eleganță și responsabilitate importantă colegul nostru.

Într-adevăr, am gândit noi, inclusiv Inocențiu: nu avea pentru ce...

Discuțiile au continuat până când a intrat pe ușă un tip cu pălăriuță oșenească zicând:

– Hai noroc, frați ardeleni!

Un salut mirosind a mare intimitate care, însă, nu l-a impresionat pe colegul Berbecaru, un harghitean dintr-o bucată și bun cunoscător al creației poetice alecsandriene din care recita la Bufetul „Pufoaica Ruptă”, unde ne permitam și noi câte o bere în calitate de funcționari publici intelectuali. Harghiteanu se urca în picioare pe tăblia de

metal a mesei, singurul material care rezista preț de-o lună înverșunaților clienți, și începea:

Plecat-am șapte din bufet,
Cu Inocențu' zece,
Dar nici la unu' nu era
În piept inima rece;

Zburdam pe trotuar ușor
Ca bacia sus pe munte...
Și-aveam și halbe la picior,
Și-aveam și halbe-n frunte!

...Cu musafirul a terminat-o rapid retezându-i-o:

–Știi ce, bade ? Dacă tot ai intrat aici când noi suntem în ședință de producție, fă-te că nu ne cunoști și închide ușa pe dinafară...

Avea dreptate, ce mai! L-am aplaudat până când am observat că șeful dădea mărunț din buze ceea ce însemna că dorea să ne spună ceva...

– Domnilor! A reușit el să urle într-un târziu. Liniște! Li-niș-te! Să vi-l prezint pe domnul inspector Pășcuț...

Dacă ar fi trăznit în mijlocul nostru ne-am fi revenit mai repede, pe când așa... Cea mai mare parte dintre noi nu și-a revenit până după vreo trei săptămâni când, numărând banii de avans am constatat că fuseserăm penalizați cu zece la sută.

Dar, cu toată părerea de rău, sosise momentul să o sacrificăm pe Parfirica pe altarul inopinărilor, deoarece, prioritară era onoarea Serviciului și nu a salariilor. Pentru că, după calculele unei colege economiste, din punctul de vedere al conducerii serviciului, onoarea salariilor valora, cu unele mici excepții, un ban și jumătate. Iar cea a Parfiricăi nici nu a fost evaluată vreodată, cu toate că, într-o discuție cu președintele ea l-a întrebat în plină ședință:

– Îmi indexați salariul sau vă spun soției că mi-ați băgat în repetate rânduri mâna sub fustă ?

Atunci am văzut pentru prima dată în viața noastră cum putea să arate un om pe fața căruia se perindau culorile spectrului solar. Șefa "Imășuri"-lor și-a dat seama, că nu era proastă, și a continuat:

– Domnule președinte, eu nu vreau să forțez nota, dar am salariul cam nepotrivit după cât fac eu pentru asociație...

– Iar începi ? a întrebat-o șeful cu mare calm în voce. Ești mai rău decât un stigmat pe capul nostru...

Parfirica, însă, care își făcuse rost de cultură generală din niște manuale alternative, a replicat prompt:

– În primul rând că nu știu ce e aia stigmat, iar în ultimul rând, îmi pasă fix în gârlici de funcția asta amărâtă.

În paranteză fie spus, nici până azi specialiștii Asociației n-au reușit să tălmăcească în vreun dialect la ce anume s-a gândit colega noastră când a pronunțat cuvântul „gârlici”...Explicația din DEX nu i-a mulțumit, doar Sândescu, profitând de onomastica unui membru din Consiliul nostru Superior, și aflându-se într-un moment de dezmăț bahic, a încercat să lămurească lucrurile lăsându-l pe vicepreședintele Forului înțepenit pe scaun timp de trei minute:

– Adică doamna colegă Parfirica a vrut să spună că o doare fix acolo unde se termină șira spinării și nu începe

gâtul, dacă-mi dați voie să mă exprim eufemistic și să mă scuze domnul vice...

Oricât de ebrietați eram cu toții, tot am reușit să păstrăm câteva momente de reculegere. Singură prietena lui Inocențiu continua să execute un dans bizar, sărind și lăsându-se apoi pe vine într-un ritm care ne-a făcut să înțelegem internarea colegului nostru la psihiatrie. Bine că scăpase doar cu atât... Acest adevăr crud nu l-a oprit, însă, pe Berbecaru să remarce în ziua următoare, ca între colegi:

– Domnilor, ați văzut-o pe domnișoara... Scuzați, domnu' Inocenț, (i-a stâlcit el numele), cum o cheamă pe prietena dumneavoastră?

– Du-te-n..., a răspuns Inocențiu nervos.

– Reluăm, a continuat Berbecaru impasibil, ați văzut dansul executat de prietena domnului coleg ?

– Da, și ? Care-i problema?, am ridicat toți din umeri.

– Acest dans, dragii mei, este exprimarea în românește a manifestărilor vacii nebune și este cunoscută la noi sub denumirea de dans popular pentru capră și compact disc în do major...

Această întâmplare ține însă de trecutul îndepărtat, iar pe noi ne oripila în momentele respective prezența aceluia personaj-inspector intrat peste noi în plină ședință operativă. Până la urmă l-am privit mai cu îngăduință, i-am mai acordat vreo câteva circumstanțe, apoi, careva dintre noi a trecut la scenariul pe care îl știam atât de bine...

– Domnilor colegi, în cadrul colectivului nostru se află în vizită domnul inspector Pășcău...

– De fapt, dragilor, mă aflu aici cu ocazia unui control inopinat.

– Dumnzeule!, a tresărit un coleg îngălbenindu-se, Parfirica știe ? A anunțat-o cineva ?

– Cine e persoana ? s-a interesat inspectorul.

– Doamna colegă este..., a început explicația Inocențiu.

Și s-a oprit.

– Viagra românească, i-a șoptit repede Berbecaru.

– Via-gra-ro-mâ-neas-că, a silabisit repede Inocențiu.

Berbecaru s-a bazat pe faptul, logic de altfel, că inspectorul fiind bătrân și încheiat greșit haină, ar fi trebuit să fie și surd.

Nu era, iar cuvintele acestuia ni s-au părut ghilotine când a zis:

–Dragilor, dați-mi situația defrișărilor pe ultimii șapte ani.

Din fericire, tocmai în acea clipă a apărut în cadrul ușii Parfirica, ducând în brațe maimuța sa, o vietate de-o inteligență exasperantă pentru noi, de la care am învățat multe figuri comportamentale rătăcite în uitare de-a lungul generațiilor.

...Cu fustița sa, reprezentativă pentru bugetul de austeritate al guvernului și pipernicitul nostru PIB, Parfirica ar fi trezit la viață până și niște hormoni atrofiați, darmita pe cei ai unui inspector de la For care orișicânduși... Trecând printre privirile noastre de cioiți hămesiți, sechestrați pentru experiențe pavloviene, Parfirica s-a dus direct la inspector și i-a zis:

– Servus, Gino! Ce faci, băi, p-aci?

Noi, în frunte cu șeful serviciului, am trăit clar starea de prostrăție, amuțind pentru câteva momente. Singur Inocențiu a rezistat cu bine șocului. Fenomenul se petrecea în timp ce maimuțica Parfiricăi, profitând de situație, trecea de la unul la altul și ne scuipa abundant pe pantofi, făcându-ne să o invidiem, având în vedere că, de uimire, noi nici salivă în gură nu mai aveam...

Până una-alta, Parfirica l-a îmbrățișat îndelung pe inspector, iar șeful nostru – pentru prima dată de când fusese promovată în respectiva funcție – ne-a făcut complice cu ochiul, pentru ca noi, prostimea, să pricepem că lucrurile o apucaseră pe un făgaș corespunzător. Semn pe care noi, ca intelectuali bugetari, l-am interpretat așa cum ne-a dus mintea, adică era timpul să se mai lase la vatră boșorogul naibii, fiindcă, logic și moral, toți subalternii domniei sale consideram că îndeplinim condițiile să fim promovați. Doamne-ajută să nu se lase cu lupte de stradă...

– Ce să fac, dragă?, i-a răspuns într-un târziu inspectorul reușind să ia o poziție strategică. Sunt într-o inopinare la voi...

Auzi-l, mă!, am gândit fiecare. Și o spune așa, ca un fel de salut drujbist. Ei, da' și când o vedea registrele noastre cu situația defrișărilor... Speranța noastră sinceră era că poate îl ajută Domnul să facă măcar preinfarct.

– Aha!, a exclamat Parfirica. Înseamnă că vrei o cafea, nu?

– Da, dragă: una scurtă și tare nu refuz...

– Nici eu, s-a prelins ea pe lângă inspector, doar că prefer să fie și un pic mai lunguță... Unde avem cafeaua, domnilor colegi? ne-a întrebat.

Ne-am repezit în același timp cu toții, așa că primul rezultat a fost că unul dintre noi a călcat pe maimuțică, vietate care a scos un țipăt, exprimând atâta revoltă și durere că am simțit fiecare câte un junghi în zona inimii și ne-am cutremurat la gândul că poate era vorba chiar de-un semen al nostru în devenire. Berbecaru a și strigat fals-speriat:

– Care calci, domnule, strămoașa în picioare?

Evident, că nimeni nu a recunoscut, dar ne-a liniștit inspectorul cu firească și superioară înțelepciune:

– Nu vă faceți probleme, domnilor colegi: specia de maimuță din care a fost creată ființa umană nu mai există, deci nu trebuie să aveți remușcări...

Am oftat ușurați: deci ăsta era motivul pentru care lumea nu trebuie să se mai mire de ce nu se mai fabrică în zilele noastre oameni din maimuță și s-a trecut la clonări.

...Apoi și în consecință, trebuie menționat, fără cel mai mic dubiu, motivul pentru care la prima clonare s-a folosit o oaie. Explicația ne-a dat-o la „Pufoaica ruptă” colegul Berbecaru:

– Fin'că, domnilor colegi, între specialiștii englezi se afla și un român care a tradus în *ză new șekspireșen limbuage* propoziția mioritico-epitetică 2Bă, ești prost ca o oaie”, iar englezii au exclamat biblic și fericiti parafraza „Ecce ovina!” trecând imediat la clonarea propriu-zisă în vreme ce fredonau în cor celebra melodie „Hello, Dolly”. Aceasta și explică numele de „Dolly” al proaspetei și fericitei clonate...

Am reprodus spusesele domnului coleg Berbecaru, pentru a demonstra lumii întregi nivelul capacității de percepere și analiză al colectivului nostru de intelectuali...

Revenind la strămoașa maimuță, aceasta, după ce a făcut o criză de nervi, fiindcă se pomenise cu un asemenea urmaș inopinat, a abandonat progenitura-maimuțel pe malul Nilului, unde crocodilii se aflau într-o austeritate deplină, din care s-au inspirat mai târziu unele popoare sud-est europene. Colectivitatea de crocodili, deși leșinată de foame, a studiat „inopinantul” vizitator cu atenție, apoi administratorul general al tribului – pe atunci respectivele vietuitoare trăiau organizate în comunități tribale nonguvernamentale și nonprofit, care se hrăneau cu copiii de maimuță abandonati, fiindcă parlamentul lor nu întrunea deloc cvorumul pentru a vota legea adopției, deși puterile în statul crocodilesc se despărțiseră cu mult mai înainte – a decretat:

–Nu-l mâncăm, domnilor colegi! Vă spun eu că aici se ascunde o capcană... la căutați-l la dinți și prin urechi să nu aibă ceva microfonase...

– Ho, ho, ho! a râs un crocodil cu gura până dincolo de urechi. Microfonase?! Ce-s alea, stăpâne?

Să mai reținem amănuntul că, pe atunci, *minunatele vietuitoare* – cum le alintă Terry și Steve de la „Animal Planet” – comunicau prin cuvinte articulate, deoarece fiecărui trib îi fuseseră repartizate 3-4 DEX-uri spre deosebire de zilele noastre când DEX-ul este considerat, pe bună dreptate, un instrument vetust în comparație cu apariția fulgerătoare a neologismelor anglo-postdecembriste. Astfel, un inspector venit tot în control inopinat, ne-a surprins cu un dicționar român-român pe birou și era s-o dăm de dracu', fiindcă ne-a întrebat amenințător:

–Ce-i cu relicva asta? În loc să vă vedeți, domnilor, de treabă, citiți cărți? Dumneavoastră știți câți șomeri așteaptă să vă ia locul?

Nu știam, dar le simțeam respirația fierbinte în ceafă...

– Sau doriți cumva să vă disponibilizăm?

– Daaaa! Am strigat într-un glas gândindu-ne că un cunoscut de-al nostru de la o „Electrică” fiind disponibilizat încasase o sută și ceva de milioane de lei.

Însă aceasta e o altă poveste, vizavi de care bunul simț și respectul convenit ne obligă s-o spunem verde și românește: *no comment!* Sau, cel mult: *ioi lștenem* – ca să nu ne dedăm la discriminări etnico-tactice sau politico-administrative, cum am fi acuzați și, mai ales, ca să nu stricăm de tot relația Celui-de-Sus cu Cei-mai-de-jos.

Așadar, prezența inspectorului devenise o realitate. Parfirica, Ioana d'Arc a noastră, începuse lupta cu stihia inopinată, oferindu-i cu generozitate produsele-i provincial-erotice. Ce-i drept, arăta superb și ori de câte ori priveam la ea găseam explicabilă gelozia care înnegura mentalul soțiilor noastre, încât fiecare dintre noi auzea săptămânal îndemnul:

– Du-te să-ți dea curva de mâncare!

Dacă ar fi știut ele cât de cu drag le-am fi respectat trimiterile! Însă riscul era mult prea mare... O singură dată s-a întâmplat ca Berbecaru, încărcat de puterea a trei coniacuri „Malaxa”, s-o aprobe pe nevastă-sa, o falnică urmașă a lui Avram Iancu, replicându-i:

– Bine, dragă, mă duc, da' să nu avem vorbe...

Vorbe nu prea au fost, în schimb a ieșit o bătaie între cele două femei, care a spulberat liniștea cartierului pentru o noapte întregă. Colegul Berbecaru a locuit trei zile la gară în sala de așteptare *clasa doi* (cum scria pe un sfert de coală ministerială), fapta costându-l două cozi de mătură încasate peste șale de la femeia de serviciu, fiindcă murdărise o banchetă pe care dormea duhnind a alcool. Ceremonialul a fost însoțit de o binemeritată răbufnire a femeii:

– Băga-l-ar luda-n voi de vinars! Că nu vă mai satură Satana...

Cu eforturi supraomenești, Berbecaru și-a scos legitimația și i-a zis:

– Săru-mâna, doamnă, sunt funcționar public, uite-aici...

Femeia, care era cam analfabetă și nici nu prea auzea bine, a reținut doar cuvântul „public” drept care a reacționat în logica ei:

– Adică aici-i Viceu public? Noa, nu-i nici un bai...

S-a dus la poliția gării, iar polițistul, după ce l-a amendat cu o sută de mii pentru jignirea personalului SNCFR, l-a întrebat:

– Domiciliați în municipiu?

În schimb, Parfirica, printr-un concurs ciudat de împrejurări, a plecat pentru trei săptămâni în Antalia, via Istanbul, de unde s-a ales cu o bronzare puternică, două lăntișoare de aur și trei săptămâni de internare la dermatovenerice la întoarcerea în urbea natală. Important este că a rămas aceeași femeie frumoasă, inteligentă și o colegă formidabilă, calități care au salvat-o de la trei (sau patru?) disponibilizări succesive. În orice caz, noi toți suntem curioși să vedem ce se va întâmpla când va veni investitorul străin pentru a prelua conducerea firmei noastre, deși, după toate probabilitățile – cel puțin varianta aceasta este cea mai sigură – investitorul vine din Turcia. Or, cu locuitorii acestei țări vecine și prietene, Parfirica se află în cea mai afectuoasă relații de prietenie și colaborare. O, dar Berbecaru al nostru zice:

– Mă, fraților, să fiu al dra... scuzați, dacă inspectorul ăsta nu e de etnie turcă!...

L-am privit și noi pe „inopinant” mai cu luare aminte și concluzia a fost una singură: numai Parfirica mai era în stare să salveze situația și onoarea noastră de funcționari publici... Din păcate, și spre spaima noastră, trimisul domnilor de la For a pus o întrebare care ne-a lăsat fără pulsuri:

– Cine dintre dumevoastră vine să mă conducă la hotel?

Era o după-amiază splendidă, cum de multă vreme nu mai fusese în municipiul nostru considerat cu mândrie patriotică rudă prin alianță cu capitala britanică. Respectiv: ceață la ei, pâclă la noi – diferă doar compoziția pâclei din punct de vedere chimic... H_2O , la ei, O_2SO_4 la noi, +stronțiu, bioxid de carbon, praf de ciment, de huiilă... La ei gri, umezeală, posomoreală – la noi gri-roz bombon îmbunătățit cu nuanțe gălbui-roșietice... În aceste condiții, la solicitarea „inopinantului”, ne-am oferit vreo patru să-l însoțim, gândindu-ne în buna tradiție daco-bahică și latino-balcano-slavă că drumul spre hotel trece prin fața Terasei „CALU CU BERE”. Nu e nici o greșală: așa scrie pe firma luminată a *giorno* 23 de ore din 24, confecționată

de-un individ în stare de veselie bahică – o oră fiind rezervată pentru ca patronul, domnul Mițu, să strige la nevastă-sa Antigona:

– Fă, fi-ț-ar mutra-n gherlă să-ți fie! Iară-mi făcuși o boacăna de toată praștia. Șapte-ori nouă-i șaijdoi, tu?

– Da' cât, mă, Pitagora?

Întreabă ea, aruncând spre el cea mai profundă jignire de care poate fi în stare.

În concluzie, cine va fi norocosul să-l conducă pe inspector la hotel, va avea parte de o bere... Numai că, Parfirica înseamnă pentru noi repetarea istoriei, adică, unde e ea, pe-acolo nu se trece. Dar, deodată, aberație:

– Dumeatale vii cu mine, îi zice inspectorul lui Berbecaru care rămâne fără coarde vocale pentru câteva momente.

– Adică, de ce eu?

Dar pleacă împreună cu inspectorul, însoțit de invidia noastră.

Parfirica privește încruntată pe geam, apoi cu un surâs rânjit ne întreabă:

– Domnilor colegi, vă anunț cu toată durerea, neplăcerea și revolta că domnul coleg Berbecaru va fi târât într-o mare mârșăvie umană. Pe acest libidinos inspector îl cunosc de pe vremea constantinescianismului timpuriu când patrona cea mai prosperă firmă de...

– Parfirica dragă, a întrerupt-o șeful serviciului cu glas mios, nu vrei să scurtezi puțin povestea?

– De ce nu? s-a mirat ea. O scurtez de tot: fosila asta de București e un homosexual și umblă însoțit de doi badigarzi, așa că bietul Berbecaru va avea parte de o noapte splendidă.

Ne crucim și câteva minute nu știm ce să facem, apoi anunțăm poliția care, sosită inopinat la hotelul aflat la doi pași de noi, îl găsește în cameră pe Berbecaru dezbrăcat și palid între cei doi badigarzi... Urmarea a fost că Berbecaru, după întâmplare, s-a lăsat de fumat, iar când aude cuvântul *hotel* începe să plângă, și ajungând în dreptul vreunui local, trece pe trotuarul celălalt. Dar Parfirica, sadică precum o știam, nu-l iartă, zicând-i ori de câte ori prinde ocazia:

– Vezi, domnu' coleg că și homosexualii sunt buni la ceva? Nu degeaba a fost abrogat articolul 200. Știu ei occidentalii ce știu... Și-apoi, după cum bine ați observat, râia căprească se prinde perfect de *homo sapiens* – hi, hi – să mai râd?

